

РЕШЕНИЕ

№ 2139

гр. София, 22.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова

Луиза Христова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **267** по описа за **2020** година докладвано от съдия Жанета Малинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във вр. чл.63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Териториална дирекция на Националната агенция по приходите – С. /ТД на НАП С./, депозирана чрез главен юрисконсулт Н. против Решение № 284934 от 25.11.2019 г. постановено по НАХД № № 20134 / 2018г. по описа на Софийски районен съд, НО, 10-ти състав.

В касационната жалба са развити подробни съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че е установено по безспорен начин нарушение на 97а, ал.4 ЗДДС от ответника по касация и оспорва правните изводи на районния съд за допуснати съществени нарушения в административнонаказателното производство, водещи до нарушаване правото на защита на санкционираното дружество. Развиват се подробни съображения за законосъобразност на НП.

Направено е искане да се отмени обжалваното решение и да се потвърди издаденото от касатора наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът ТД на НАП, чрез юрк. Ч. поддържа касационната жалба, с искане да бъде уважена, по съображенията изложени в нея. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът [фирма] чрез пълномощник, адв. Б., оспорва жалбата, по съображения

изложени в отговор на касационната жалба. Претендира присъждането на разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, в настоящия състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид изложените касационни основания и доводите на страните, при спазване разпоредбата на чл.218, ал.1 и 2 от АПК, приема за установено следното :

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок по чл.211, ал.1 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

С обжалваното решение районният съд е ОТМЕНИЛ НП № 365389-F398648 от 17.10.2018 г., издадено от директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП С., с което на основание чл.53, ал.1, вр. чл.27 /чл.83/ и чл.3, ал.2 от ЗАНН и чл.178 от ЗДДС, за нарушение на чл.97а, ал.4, вр. ал.1 от ЗДДС на дружеството ответник по касация е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лева.

За да постанови този резултат районният съд е приел, че в производството по съставяне на АУАН и НП са допуснати съществени нарушения, които обуславят отмяна на НП, като е изложил подробни съображения за допуснати нарушения на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН. Районният съд е обосновал този извод, като е анализирал подробно съдържанието на АУАН и НП и е констатирал несъответствие между словесното и цифровото описание на нарушението в АУАН и НП. Констатирано е също така, че не е посочена ясно и категорично датата на извършване на нарушението, тъй като един път се твърди, че е за санкционираното дружество е възникнало задължение за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС до 02.05.2016г. а на друго място в НП е записано, че бездействието на нарушителя е с начален момент – 09.05.2018г., от което е изведен правен извод и за допуснато нарушение на чл.57, ал.1, т.5, предл.2 от ЗАНН.

След анализ на допуснатите нарушения по чл. 57, ал.1, т. 5 и т.6 от ЗАНН, съдът е приел, че възведеното в АУАН и НП административно нарушение е неразбираемо, което нарушава правото на защита на санкционираното дружество и възпрепятства осъществяването на съдебен контрол.

Разглеждайки спорът по същество, след анализ на приобщените по делото доказателства, съдът е приел че не може да се установи от коя дата е започнал да тече 7- дневният срок по чл.97а, ал.4 ЗДДС, както и че санкционираното дружество като доставчик на туристически услуги/настаняване в стаи за гости/ не се явява задължено лице по чл. 97а, ал.4, вр. ал.1 от ЗДДС, тъй като не е получател на тези услуги и не е субект на нарушението по посочената правна норма. Прието, че в АУАН и в НП, по отношение на санкционираното дружество е допуснато смесване на две качества: като доставчик на туристически услуги и като получател на посреднически услуги, като са изложени конкретни съображения. С оглед на констатираните неясноти в административно-наказателно обвинение в АУАН и НП, довели до нарушаване правото на защита на санкционираното дружество, съдът е отменил НП, като незаконосъобразно.

Обжалваното решение е правилно и не са налице касационни основания за неговата

отмяна.

Настоящият състав на касационната инстанция напълно споделя установената от районния съд фактическа обстановка и изведените въз основа на нея правни изводи за незаконосъобразност на оспореното НП.

Правилни и обосновани са изводите на районния съд, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила на ЗАНН, които поради неяснотата на административното обвинение както в АУАН, така и в НП са довели да нарушаване правото на защита на санкционираното дружество и пречат за упражняването на съдебен контрол. Приетите от районния съд процесуални нарушения са съществени и правилно е отменено НП, като процесуално и материално незаконосъобразно. Изложените от районния съд мотиви се споделят изцяло от настоящия касационен състав и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 2 от АПК препраща към мотивите на районния съд.

При осъществяването на служебна проверка по чл. 218, ал. 2 от АПК, настоящият състав приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с приложимия материален закон и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на възнаграждение за адвокат е основателна и в негова полза следва да се присъди за адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, съобразно договор за правна защита и съдействие с бл. № 653581 и № 16 от 06.01.2020 г. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административно-процесуалния кодекс, а според правната норма, отразена в чл. 143, ал. 1 от АПК „когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Следователно, в случая следва да намери приложение новоприетата и приложима в настоящото производство разпоредба на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН и в полза на ответника по касация да се присъдят направените разноски в касационното производство, представляващи адвокатско възнаграждение в размер на 300(триста)лева.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 284934 от 25.11.2019 г. постановено по НАХД № № 20134 / 2018г. по описа на Софийски районен съд, НО, 10-ти състав.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Националната агенция по приходите – С. да заплати на [фирма][ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], ж.к. „М. I“, [жилищен адрес] представлявано от управителя П. Г. Б. сумата в размер на 300 /триста/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

